

МИХАИЛ БУЛГАКОВ

ЛОВЦИ НА ЧЕРЕПИ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Началникът на охраната на гара Москва на Московско–Белоруската жп линия гражданинът Линко е издал заповед, с която задължава всеки член на охраната да протоколира задължително четирима нарушители. Ако такива не са били заловени, който не е изпълнил заповедта, се уволнява.

— Е, верни мои сподвижници — подхвана началникът на транспортната охрана на гара Москва–Белоруска, наречен заради храбростта му Антип Бързатия, — докладвайте произшествията от миналата нощ.

Верните сподвижници раздрънчаха ръждясалото си оръжие и срамежливо се свиха. Напред пристъпи прочутият храбрец — помощникът на Бързатия.

— Ами че то произшествия нямаше...

— Какво — избоботи Антип. — Пак нищо? Пета нощ нищо и пак нищо! Защо няма нарушители?

— Чухме, че те, понеже вече нямало накъде, станали съзнателни — докладва, сякаш се извиняваше, помощникът.

— Та–ака значи — изви зловещо Антип, — понеже нямало накъде, значи? Вагоните с манифактура си стоят непипнати, така ли? Никой тарикат не е отмъкнал току–що ремонтирания локомотив серия Щ? И никой не е извършвал покушение срещу портфейла и живота на началника на прославената гара Москва–Белоруска? Че това на какво прилича? Да не искате вместо ония нехранимайковци аз да почна да крада?

Сподвижниците потиснато мълчаха.

— Не, братлета, не може така — продължи да хленчи Антип. — То какво излиза? Излиза, че залудо тъпчете земята. А с какво право нагъвате белоруско–балтийски хляб? В края на краищата, ще ви натирят до един от работа, а заедно с вас и мен. Такава огромна гара и никакви произшествия? Ами ако началството попита: Антипе, ти миналия месец колко нарушители залови? Какво ще му покажа?

Среден пръст? Да не мислите, че за тоя пръст ще ме погалят по главичката?

— Ми как' няма — занарежда тъжно помощникът, — отде да ги вземем? Да не ги родим случайно?

— Ами ще родиш! — вече виеше Антип. — Въпреки законите на природата, ще родиш. Отваряй си очите на четири и внимавай! Гледаш — върви по релсите някакъв човек и ти веднага при него. Разбери какви мисли му се въртят в главата? Не го гледай, че му е постна физиономията, а очите му — като на педагог. Той може да си мечтае как да изчовърка plombата от някой вагон. С една дума ето какво: в съветската държава всяка буболечка изпълнява норма, ще изпълнявате и вие. Всеки да ми представя по четирима нарушители на месец. Как тъй може, питам ви аз, без произшествия?

— Бе то май снощи имаше произшествие — изхриптя един от транспортните воители, — на майстор Щукин песът за малко да съдере гащите на Хлобуев, докато се навирахме с него под вагоните.

— Ето на! — възкликна предводителят. — Ето! А той ми се инати, че нямало било! Диви зверове на поверената ви белоруска територия, това не е ли произшествие? Да бъде заловен и убит! На място!

— Кой — майсторът или песът?

— С мозъците си мислете! Песът. Но и майстора ще го попритиснете: да представи разрешително за замърсяване на територията на гарата с хищни зверове. С една дума — марш!...

Майстор Щукин беше роден под щастлива звезда, затова куршумът изхвърча между коленете му.

— Вие полудяхте ли бе, кретени?! — разкрещя се обезумелият Щукин. Защо стреляте по горкото кученце?

— Удряй! Сгащи го! Хайде, с щика! Избяга проклетникът! А ти, брадатко, си дай документите, да те видим що за човек си.

— Да ти го рекна ли, Хлобуев? — изсъска позеленелият Щукин. — Ще ти види сметката това пиянство. Я ме погледни в лицето...

— Няма к'во да те гледам в лицето. Лицето ти ми е достатъчно добре известно. Покажи си разрешителното.

— Бе я се откачи от мен, дяволе лилав.

— А, да се откача, така ли? Ами хубаво. Бикин, арестувай го. Да докаже на какво основание се намира на релсите.

— По–омощ!

— Викай, викай...

— Помо–о–о...

— Щял да ми вика...

— Ка... ка...

— Хайде, пограчи малко.

Втори я загази членът на адвокатската колегия Ламца–Дрицер, пристигнал току–що с увеселителния влак от близката до Москва гара Гнили Корени и предпочел по–краткия път, пресичайки релсите.

— Това е въпиющо нарушение! — крещеше адвокатът, конвоиран от Антиповото войнство, — ще се оплача в малкия съвет на народните комисари, ако не помогне — и в големия.

— Ако щеш и в огромния — пуфтяха храбреците. — Съветът на народните комисари не насърчава вагабонтите.

— Аз ли съм вагабонтин?! — припламваше и гаснеше като свещ Дрицер.

— Я млъквай, случва се и аристократи да изрязват джобове с портфейли...

... Трета беше тъщата на началник–гарата, понесла кошница.

— Бащици родни! Синчета мили! Накъде сте ме повлекли?

... Четвърти — цял без изключение артел сезонни работници. Заедно с лопатите, кирките и коматите корав черен хляб. Старейшината на артела — същински патриарх, коленичи, заслепен от оръжията на Антиповата гвардия и замърмори:

— Братлета, всичко ни вземете, и лопатите, и ризите. Гащите ни смъкнете, само пуснете душиците ни християнски по живо, по здраво.

Не се знае с какво още щяха да се увенчаят Антиповите подвизи, ако всевиждащото началство не му беше пратило телеграма:

До Антип

Антипе! Сложен си да залавяш нарушителите, но ако такива няма, благодари на съдбата и не си ги измисляй сам.

Нашият идеал е тъкмо това — да няма нарушители. Засрами се, Антипе! Обичащото те началство.

Получи Антип телеграмата, заплака и сложи край на подвизите си. След което на белоруската територия настъпи мир и тишина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.